

hồi hộp vênh tai nghe ngóng, Chứng em bỗng bật kêu khê “Chết cha” và nắm áo tôi giật mạnh:

- Chạy mau!

Không hiểu ắt giáp gì, tôi lật đật chạy theo nó. Hai đứa vừa tuôn qua khỏi cửa rạp đã thấy Chứng anh đứng sẵn bên ngoài. Chứng em ngạc nhiên:

- Mày ra lúc nào vậy?

- Mới tức thì! - Chứng anh cười hì hì – Tao phải chuồn lẹ kéo thằng chả rượt theo nắm đầu thì khôn.

- Ai vậy? Anh Điền hả? – Tôi hỏi, giọng lo lắng.

- Không phải! - Chứng em tặc lưỡi – Tao chơi anh Điền mà không hiểu sao cái cùi bắp lại trúng ngay ót thằng cha ngồi cạnh!